

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שבעי מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

כי מציון תצא תורה

פרשת ויקהל
◆◆◆
שנת תשפ"ב
◆◆◆
גליון 141

הרבה פעמים – "היום" "היום", כדי להדגיש את זה, שצריך לראות שיהיה תמיד כמו חדש. וכאשר דבר הוא חדש, בן אדם מרגיש את כל הגעשמהק' (המתיקות) של הדבר, ויש לו טעם בזה, ואז הוא מרגיש "ווארמקייט" (חמימות לזה) ויש לו את כל ה"חיות" במצוה.

לעשות פעולות "להתרענן"

ומחמת ענין זה אנחנו מוצאים הרבה דברים, בתורה, וכן בדברי חז"ל, מה שהיו עושים בעצמם, וכמה דברים אפילו חייבו לעשות, הכל משום ענין זה כדי שיהיו כחדשים. למשל, הגמרא אומרת בב"ב (דף כ"א א') 'מתחילה מי שיש לו אב מלמדו תורה, ומי שאין לו אב לא היה למד תורה, התקינו שיהיו מושיבין מלמדי תינוקות בירושלים, מאי דרוש? כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים.'

ואומרים שם תוס', מה זה 'כי מציון תצא תורה', לפי שהיה רואה קדושה גדולה וכהנים עוסקים בעבודה, היה מכוון לבו יותר ליראת שמים וללמוד תורה, כדרשין בספרי למען תלמד ליראה וגו' גדול מעשר שני שמביא לידי תלמוד, לפי שהיה עומד בירושלים עד שיאכל מעשר שני שלו, והיה רואה שכולם עוסקים במלאכת שמים ובעבודה, היה גם הוא מכוון ליראת שמים ועוסק בתורה. זהו לשון תוס' מה שהביאו מהספרי.

ומשמע שכל אחד שהיה בא לבית המקדש, היה יכול לראות "קדושה גדולה" שזה היה מביא אותו ליותר יראת שמים ולתורה. ולכן צייתה התורה שביא את פירותיו של מעשר שני לירושלים, ועד שיגמור לאכול את כולם, בינתיים ישתהה במקום וישפיע מעבודת ה' שרואה בביהמ"ק, ובזה יכוון לבו יותר ליראת שמים וללמוד תורה.

דוקא לבוא לירושלים

רואים מדברי חז"ל שלא מספיק מה שהיה יכול כל אחד לקיים את המצווה אצלו בבית, אלא הקב"ה ציוה בדווקא שיבואו לירושלים, ויהיו מוכרחים להתעכב שם למשך זמן, ואז היו רואים בינתיים "קדושה גדולה" וכהנים עוסקים בעבודה, וממילא היה מתעורר אצלו "חיות" לעבודת השם. אבל כל זמן שהוא בביתו, אפי' שקיים מסתמא את כל המצוות, וכמו שבאמת כבר הפריש תרומה ומעשר ראשון, אף על פי כן היה מצוה לבוא עם המעשר שני לירושלים, כי שם כשנמצאים במקום שיש קדושה וטהרה זה משפיע.

ומשמע כפשוטו שהיו מרגישים בירושלים קדושה וטהרה! ועי"ז המצוה תקבל טעם אחר לגמרי. ובלי זה אפשר לומר שהיה קצת רדום, קצת מלומדה, וכדי שיהיה "לעבעדיק", עם "חיות", באים לירושלים, ורואים האין שכלם עוסקים בעבודה, זה עושה כזה "פרישקייט",

ימי "ירחי כלה"

בימים אלו נערכו ימי "ירחי כלה" לאחינו היקרים מארה"ב. שמקדישים שבוע מיוחד, כדי לבוא ללמוד התורה בארץ הקודש.

דבר זה הוא פרי רעינו של רבינו הגדול זצוק"ל, כאשר בשנת תשס"א היו אירועים קשים בארצנו הק', פיגועים וכדו', רח"ל. וביקשו ראשי אגודת ישראל בארה"ב לשאול את רבינו, במה הם יכולים לעזור? ואמר, דבר אחד, "שיבואו לכמה ימים לארץ ישראל, ויישבו וילמדו תורה".

וכך התארגנה בשנה הראשונה קבוצה של כמה עשרות יהודים יקרים, שעזבו את עסקיהם, ובאו לכאן ללמוד. וב"ה כיום יש כבר מאות רבות שזוכים, כן ירבו.

לא להפסיד מהזמן

אמנם כששמע רבינו שבמחשבתם כשבאים לארץ, להגיע אליו לברכה וכו', - דבר המובן מאליו - אמר שלא רוצה שיבואו אליו, כי חבל על הזמן שלהם, היות והם באים ללמוד, צריך שישארו במקומם בירושלים ויתעסקו "רק בלימוד", אך הוא יבוא אליהם, וכך היה.

וכיון שאמר שיגיע אליהם, תיכנונו את זה לפתיחת ימי הלימוד, ובא רבינו עם יבלחט"א כ"ק האדמו"ר מגור שליט"א לפתוח את המעמד.

ובדבריו הק' האיר עינינו מעט לירד לעומק מחשבתו, במה שאמר "שיבואו לארץ ישראל" ללמוד, בהדגישו את האווירה הרוחנית המיוחדת שיש בירושלים. [הדברים נאמרו בשפת היידיש, ותורגמו ללה"ק, ועבר ע"ז רבינו].

"כחדשים..."

וכך פתח: אנחנו מוצאים בהרבה מקומות בתורה את הלשון "היום", כגון "מצוך היום", "היום הזה" וכדו'. ומה הכוונה "היום"? מביא רש"י (דברים ו' ו') את מה שדרשו חז"ל: "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים".

זאת אומרת, שיהודי, הגם שהוא עושה מצות, אבל אם הוא עושה מצוה והוא לא מרגיש בה 'כחדשים', זה חסר בחשיבות של המצוה, אמנם הוא מקיים את המצוה, אבל זה לא מה שצריך, ואין לזה כל דמיון למי שעושה מצוה והוא מרגיש "חיות" במצוה, מרגיש שהוא מתמסר כולו לרבש"ע, בהתמסרות עצומה, זה מה שנקרא "יהיו בעיניך כחדשים".

כי בטבע האדם, כשהוא עושה איזה דבר הרבה פעמים, הוא כבר לא מרגיש כ"כ חזק את הטעם של הדבר. ואז אפילו כשעושה את המצוה, אבל זה כבר לא באותה הרגשה ובאותה מסירות. ולכן התורה חוזרת ואומרת

לעשות עם יותר "לב"

זה גם אנחנו צריכים לראות מזמן לזמן – להתחזק! באמת לדאבוננו לא זכינו לבית המקדש, אבל אנחנו צריכים לעשות, כדי שנזכה לביהמ"ק, ולכל הדברים הטובים שהקב"ה הבטיח.

אז מה שיותר נתחזק בלימוד התורה, ביראת שמים, במעשה מצוות, לעשות עם יותר התמסרות, עם יותר "לב", זה יביא שהקב"ה יעזור שכולנו ניגאל וכולנו נזכה בקרב בימינו לגאולה השלימה, ונוכל לעשות את המצוות עם "ברוב עם הדרת מלך", מצוות הבאת ביכורים, וכל המצוות שהקב"ה רוצה.

ויהי רצון שהקב"ה יעזור שכולנו נזכה בקרוב לקיים את הכל בלב שלם, אבל בינתיים עד שנזכה, צריך להתחזק, ומה שיותר נתחזק, יש יותר סיכויים שנזכה לזה.

ההתרוממות עצמה – זכות

ואפילו בלי זה, זה גופא מה שמתרעננים ומתרוממים, והאדם עצמו נעשה יותר מרומם, "העכער" זה זכות.

ואנחנו מקיים שכל אחד מכל אלו שבאו לכאן ירגיש שהוא מתרומם ומתקרב יותר לרשב"ע, וממילא כל ההנהגה שלו כל השנה תהיה אחרת, בכל הנושאים ובכל המצוות.

והקב"ה יעזור שכולנו נתרומם ונתקרב אליו יתברך, ונזכה לברכה שהקב"ה הבטיח "ובא לציון גואל", במהרה בימינו אמן, ע"כ.

"לימוד תורה – הצלה!"

ומה שיש לנו ללמוד מכל הענין שיזם רבינו את ימי הלימוד הנפלאים הללו, שבזה יעזרו לבני ארץ הקודש, כי בעצם

הקדשת ימי לימוד נקיים מכל דבר, זה יביא ברכה והצלה. ודבר זה נוגע תמיד, ובפרט בימים אלו שירחם ה', רוחות מלחמה נושבות בעולם, וצריכים הרבה רחמי שמים, וכפי שעוררו רבותינו הגדולים שליט"א במכתבם בשבוע שעבר, עלינו להפנים את היסוד הגדול הזה, שאין לנו שיור רק "התורה הזאת", "ואין שמירה כתורה", לכן ככל שנרבה ונתחזק בלימוד התורה, בעמלה, ובהתמדה, ומה שיותר בלימוד ברציפות, זה! מה ששומר על כלל ישראל.

לא היו צריכים שמירה כלל

ואסיים במה שכבר הבאתי, שפעם נתבקשתי לשאול את רבינו, למה מתנגד רבינו כ"כ שלא ילכו לצבא? הרי אם "כל" הציבור ישובו וילמדו, מי ישמור על העם? חייך רבינו ואמר, "אם כולם ישובו וילמדו, לא יצטרכו שום שמירה, כי התורה תגן על כולם".

זה היסוד הכי גדול, שאנחנו צריכים לשנן ולחזור ולשנן לעצמנו. וככל שנחיה באמת עם הרגשה זו, בודאי נזכה לשמירה העליונה. והלואי שנזכה כבר לביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

התרעננות לבן אדם, כזה, לעבדיקייט" [חיות], ואז ממילא היה מקבל יראת שמים ובא לידי למוד תורה. [זה אחד מטעמי המצווה שהתורה גלתה לנו, אבל לסוף טעמי המצווה אי אפשר להשיג].

גם בזמננו, יש קדושה

בזמננו, לדאבוננו לא זכינו למצב זה, אבל מכל מקום במדה מסוימת כשבאים מרחוק כדי "להתרענן" וכדי להתחזק ביראת שמים ובתורה, והרי באו לירושלים שזה סוף כל סוף מקום שיש בו איזה הסתגלות לזה, כי בדורות הקודמים זה הרי היה המקום שראו בו קדושה גדולה, ומקדושה זו מסתמא נשאר משהו, והרי יש שסוברים שקדושת ירושלים לא בטלה, ואפילו שלדאבוננו, אנחנו לא מרגישים את הרוממות של ירושלים במדה הגדולה הזו, מ"מ צריך לדעת שכאן הוא המקום שאפשר באמת להתחזק ביראת שמים ובתורה.

עסק גדול, בהבאת ביכורים

אח"כ הביא את לשון הרמב"ם בהל' ביכורים, שרואים את העסק הגדול שהיו עושים בהבאת ביכורים.

וסיים כך: כזה עסק גדול עשו, מה יש כאן? מה קרה? אדם הביא כמה פירות שלקח מהשדה שלו, את הפירות הראשונים עוד לפני תרומות ומעשרות, מה הדבר הראשון? ביכורים!

ומה זה ביכורים, הרי מדאורייתא אין לזה שיעור, ואפשר לקחת רק משהו, ומדברנן השיעור הוא אחד מששים. אבל עדיין יכול להיות שיש לבן אדם סך הכל רק ששים קילו פירות, וא"כ הוא מביא רק קילו אחד של פירות! מה זה קילו פירות?! על זה עושים כזה עסק?

כן! מזה עושים עסק, כי זו הרי מצוה שהאדם מבטא בזה – באמת, את ההכרת הטוב לרשב"ע: "הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתת לי ה'", לכן עושים את זה עם עסק כזה גדול.

ממש, הופכים את העולם, ולא שייך לתאר בכלל, מביאים שור וכו'. ובמקום אחר כתוב ברמב"ם שהיו מביאים ג"כ תורים ובני יונה, ומקריבים אותם, הכל בשביל המצוה.

פרישקייט...

וזה היה בכל כך הרבה רגש, ולפעמים אפילו כמה מאות אלפי איש, - [כל פעם לפי הענין], כל כך הרבה אנשים, כולם באו עם עסק כזה גדול, מה יש? הולכים לעשות מצווה! ולהתרענן – זאך "אויפרישען", ולבוא לירושלים, להראות "שרוצים לעבוד את הקב"ה", לכן היו מתאספים כ"כ הרבה אנשים עם כזו התמסרות לרשב"ע, כדי להתעורר!

ומה היה קורה אם הוא היה יושב אצלו בעיירה, והיה מקיים את המצווה? אה"ו הוא היה מקיים את המצווה, אבל זה לא היה כ"כ ח"י! כאן עם כל העסק הזה הכניסו "חיות" והרגישו שעובדים את הקב"ה, עם כזו הנאה! עם כזה "לעבדיקייט", חיות, עם כזו שמחה! זה היה התכלית של כל זה.

לע"נ

זקנתנו מרת חיה יוטא ב"ר אליהו שנדלהיים ע"ה
נלב"ע כ"ב אד"א תשס"ה

י"ל קונטרס "עטרת תפארת"

גליונות 1-140

לברורים 054-8400953

להערות והארות ולקבלת הגליון ניתן לפנות למייל - s31626532@gmail.com

לתועלת הרבים ניתן להאזין לדברים על פרישת השבוע מרבינו הגדול מרן בעל אילת השחר לצוקללה"ה, ע"י יבדלח"ט החברותא שליט"א כמידי עש"ק בקו אילת השחר שמספרו 0799-555-555 שלווחה 6.